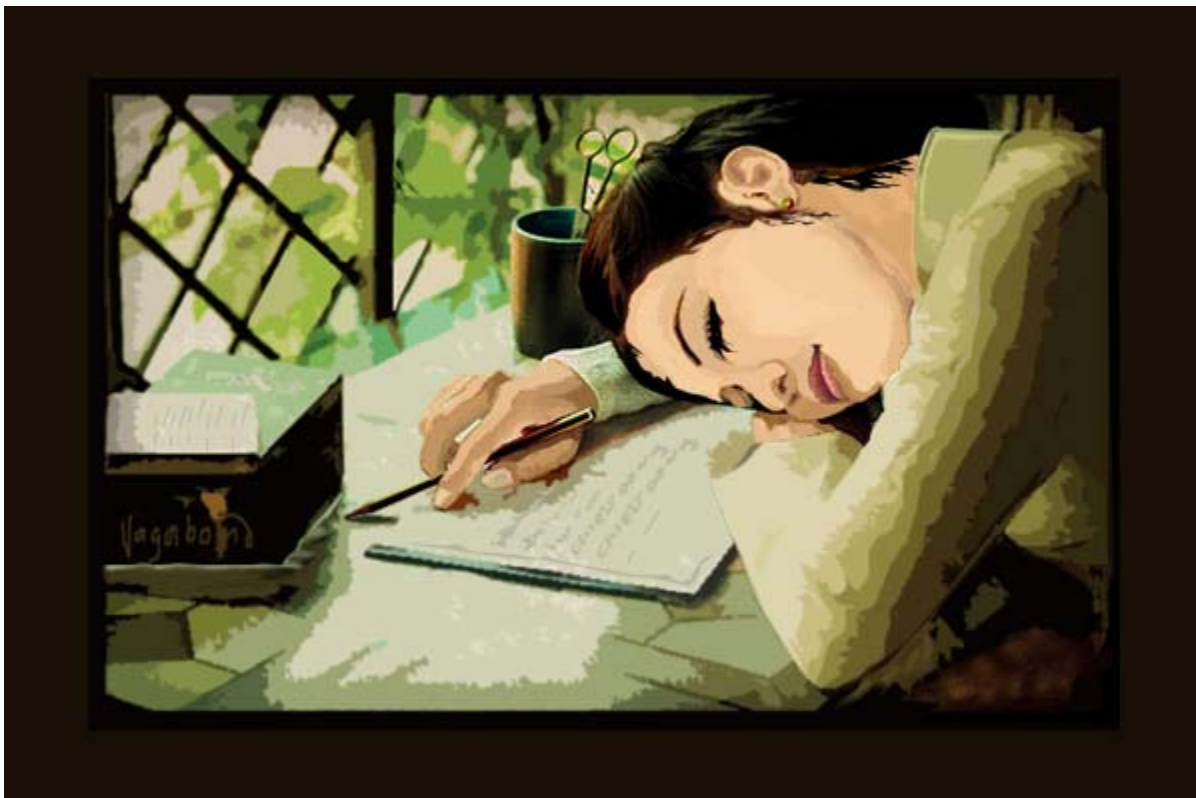

Nguyễn Thế Duyên

Chuyện cổ tích dành cho tuổi bốn mươi

Tâm móc chùm chìa khóa mở cửa vào nhà. Cô nhìn thấy một dòng chữ của chồng viết trên tấm bảng đặt ngay đằng sau cánh cửa

“Chiều nay anh không ăn cơm nhà”

Ngay phía dưới là dòng chữ của đứa con gái

“ Mẹ. Chiều nay học xong con phải đi dự sinh nhật một đứa bạn nên con không ăn cơm ở nhà đâu”

Đọc xong hai câu của chồng và con gái, tự nhiên Tâm thấy rã rời. Cô đặt tập vở của học sinh lên chiếc bàn làm việc rồi đi ra mở tung những cánh cửa sổ cho cái không khí tù túng trong căn nhà thoát đi. Một nỗi bức bối mà cô

không rõ nguyên cớ chậm chạp dâng lên trong người. Cô bỗng thấy muốn đập phá một cái gì đó. Cô giống như một bình ga đầy ắp bị hở chỉ đợi một tia lửa nhỏ là bùng nổ. Rất may, nhà không có ai nên tia lửa ấy không xảy ra. Cô đi ra ngoài sân. Trời sắp mưa. Bầu trời vùn vù những đám mây đen. Một cơn gió thốc đến cuốn lên trời những chiếc lá khô rồi những chiếc lá ấy lại lả tả rơi xuống xung quanh cô. Nhưng hạt mưa bắt đầu lác rác rơi. Mặc! cô vẫn đứng như trời trồng giữa sân. Trong cái nền xám xịt của một buổi chiều giông bão. Giữa đám lá khô bị gió cuốn lên mù mịt cái bóng im lìm của cô trong chiếc áo dài trắng nổi lên như một giấu chám than giữa cuộc đời.

Mưa trở nên nặng hạt. Cô đi vào trong nhà, nằm vật ra chiếc giường lấy cái gối chùi lên mặt. Cô nằm bất động. Trống rỗng và cô đơn. Màn đêm sập xuống lúc nào cô cũng không biết. Cô cứ nằm yên, không ngủ mà cũng chẳng thức. Vô thức như một người đang sống thực vật. Rất lâu sau cô mới ngồi dậy, không bật đèn, cứ thế đi vào bếp cắt những thực phẩm cô mua định nấu cho bữa tối vào tủ lạnh rồi lấy ra mấy lát bánh mỳ kẹp với mấy miếng thịt hun khói và pho mát rồi tựa lưng vào cánh tủ lạnh trệu trạo nhai lát bánh và im lặng nhìn căn bếp lạnh tanh.

Linh hồn của một gia đình nằm ở đâu? Căn bếp. Một căn bếp đỏ lửa, tiếng mỡ sôi trên chảo, tiếng dao băm vào thớt lách cách, mùi thức ăn bốc lên thơm phức và tiếng chồng suýt xoa

-Ngon quá! Em thật tuyệt vời.

Tiếng con gái mách mẹ

-Mẹ! bỏ lại bóc kia

Cô cầm cái đĩa nấu đánh nhẹ vào tay chồng.

-Tay bẩn thế mà cũng bóc. Khiếp!

Một giấc mơ của một gia đình thành đạt? Chao ơi! Ngọn lửa trong bếp nhà Tâm cứ lụi dần theo sự thành đạt của gia đình. Căn bếp cứ lạnh lẽo dần và linh hồn của gia đình Tâm cũng nhạt nhòa dần theo ngọn lửa bếp tàn lụi

*
*   *

Tâm mở máy vào diễn đàn, mở trang thơ của mình, Tâm thấy một anh chàng có tên là Nguyễn Duy lân la đến làm quen. Anh ta viết:

“Cô bạn ơi! Đọc bài “Muốn “ của cô bạn làm tôi cũng thấy “Muốn” quá. Ồ nhỉ! Sao những ước muốn nho nhỏ của con người lại khó thực hiện được đến vậy. Tôi thử viết cái muốn của mình cho cô bạn xem nhé

Muốn

Anh chẳng muốn gì nhiều đâu

Chỉ mong anh được gọi đầu dùm em

Lá sả thơm tươi tóc mềm

Nghiêng nghiêng ánh mắt nhìn lên em cười

Làm trai đi bốn phương trời

Bổnng thêm chải tóc cho người mình yêu

Liêu xiêu một mái tranh nghèo

Câu thơ viết cũng Liêu xiêu vì tình

Tóc em hong dưới nắng hanh

Thơ anh hong dưới long lanh mắt người

Dịu dàng có một làn môi

Cũng đang hong dưới một trời yêu thương"

“Bài thơ dịu dàng quá” Tâm thầm nghĩ. Một cái gì đó không rõ bất chợt vương vào tâm trí cô. Cái gì nhỉ? Cô gái tự hỏi nhưng không trả lời được. Cô lẩm nhẩm đọc lại bài thơ

Lá sả thêm tươi tóc mềm

Nghiêng nghiêng ánh mắt nhìn lên em cười

Trời ơi ! cảnh này sao mà gần gũi thế. Ngày xưa chồng Tâm vẫn giúp cô gội đầu bằng nước sả và bao giờ cũng thế, sau mỗi lần giúp vợ gội đầu, đêm ấy họ lại gần gũi nhau và bao giờ chồng cô cũng vùi sâu mặt mình vào mái tóc óng mượt đắm hương sả thơm nồng của cô, căng phổi hít một hơi dài để cho hương sả thấm sâu vào tim phổi lan đi khắp cơ thể rồi quện với hương tình thành một mùi hương đặc biệt bao trùm lấy hai người. Tâm buột ra một tiếng thở dài, cô quay lại nhìn chồng. Chồng cô đang ngủ say sau một ngày làm việc cật lực. Một cánh tay anh thò ra ngoài màn, cô đứng lên đi lại bên giường nhẹ nhàng nâng cánh tay anh đưa vào trong màn. Ngồi xuống bên mép giường, Tâm cứ thế nắm lấy bàn tay chồng. Anh vẫn ngủ vùi. Một mùi hương xả từ bài thơ dâng lên tràn ngập trong hồn cô. Đêm tĩnh lặng và sâu thẳm. Tiếng đồng hồ tích tắc nhỏ từng giọt vào quá khứ.

Đã qua lâu lắm rồi cái cảnh “Liêu xiêu một mái tranh nghèo”. Chồng Tâm đã chiến đấu cật lực để thay thế nó bằng một ngôi nhà ba tầng đầy đủ tiện nghi nhưng cũng từ lâu lắm rồi hương xả không còn ấm nồng trong những căn phòng khép kín. Có lẽ hương xả chỉ thơm ở những nơi thoáng đãng có gió lùa và có những tia nắng hanh vàng. Chao ôi! Sao bây giờ Tâm thèm được xoa tóc hong dưới nắng hanh để cảm nhận bàn tay anh mơn nhẹ trên

mái tóc đến vậy. Kiệt sức bởi một khát khao đến bỏng cháy, cô quỳ sụp xuống nền đá hoa áp mặt mình vào lòng bàn tay anh. Con tim thót lên tiếng thầm thì đau đớn

- Tỉnh dậy đi anh! Ôm em đi anh

*

*   *

Sáng hôm sau, lúc cả nhà ngồi vào bàn ăn sáng anh nhìn cô lo lắng

-Sao mắt em dạo này thâm quầng vậy? Em bị mất ngủ à?

Con tim cô ngân lên một tiếng ngân xao xuyến. Cô “Vâng” một tiếng nhỏ và chờ đợi những câu hỏi quan tâm tiếp theo nữa của chồng nhưng anh chỉ bảo

-Em nên mua mấy vỉ Rotunda (Một loại thuốc ngủ nhẹ) để sẵn ở nhà.

Thôi ăn đi! Anh còn phải đi.

-Hôm nay là chủ nhật mà.

-Ừ ! nhưng hôm nay đối tác lại hẹn gặp

Nói rồi anh ăn vội vàng xuất ăn sáng, đứng dậy bảo với cô

-À! Trưa nay anh không ăn cơm ở nhà đâu.

Tâm bỏ bát, đưa chồng ra cửa, nhìn theo cho đến khi bóng anh khuất hẳn.

Cô muốn khóc. Ngày xưa, thừa còn nghèo khó, mỗi khi cô bị cảm là anh đã cuống quýt cả lên. Anh nấu cháo, bắt cô nằm nguyên ở trên giường và tự tay mình bón cho cô từng thìa cháo. Bát cháo chẳng có gì, lần nào sang lắm là có một quả trứng gà đập vào nhưng những lá tía tô và ánh mắt lo lắng của anh bao giờ cũng làm Tâm khỏi cảm.

-Em nên mua mấy vỉ Rotunda để sẵn ở nhà

Cô nhớ đến câu anh vừa nói. Một mùi hương xả, hương tía tô bỗng ngát dậy trong cô. Cô chậm chạp quay lại bàn ăn, con gái cô đã ăn xong đang thu dọn

bàn ăn. Nó hỏi Tâm

-Mẹ không ăn nữa ạ?

Cô nhìn vào cái bát còn đang ăn dở buồn bã lắc đầu.

Nó nhanh chóng dọn bát đĩa rồi xách cái túi bảo mẹ

-Mẹ ơi con đi đây. Trưa nay con không ăn cơm nhà đâu.

Con bé đi rồi, căn nhà thành trống hơ trống hoác. Tĩnh lặng và buồn tẻ, cô đi đến bàn máy tính mở máy vào diễn đàn.

Tâm tính vốn nhút nhát và kín đáo. Cô tự bằng lòng với cuộc sống hiện tại của mình. Mọi người chỉ thấy ở cô một cô gái đẹp nhưng hiền lành, chăm chỉ, nhẫn nại, những đức tính của một cô gái Việt cổ điển mà mọi chàng trai đều mơ ước khi kén vợ. Không một ai có thể nghĩ rằng bên trong cái dáng người mảnh dẻ và yếu đuối kia là cả một khát khao bỏng cháy. Chính cô, cô cũng không biết mình có điều ấy cho đến một ngày cô vào mạng và cô mới phát hiện ra rằng không phải thế.

Tâm lướt nhanh qua những trang trong diễn đàn. Đây rồi. Cô dừng lại ở trang thơ của anh chàng có tên là Nguyễn Duy ấy và bắt đầu đọc. Ngay bài thơ đầu tiên của trang thơ đã khiến cô sửng sốt. Có một cái gì đó quá bạo liệt. Nhiều câu thơ cứ như một thùng thuốc súng chỉ muốn nổ tung phá tan đi những cái gì vốn vẫn được coi là khuôn mẫu về đạo đức của cuộc đời

Ai lên án em ?

Trái tim đam mê

Ai Khinh bỉ em?

Trái tim đã thỏa

Ai xót thương em?

Trái tim nát vỡ

Tôi ân hận chưa một lần áp ủ

Một trái tim cuồng nhiệt đến nhường kia

Cảm nghĩ khi đọc 24 giờ trong đời một người đàn
bà

Tâm thắm đọc lại khổ thơ trong đầu. Tư lự, cô ngả mình ra chiếc ghế ngửa
mặt lên trời tự hỏi

“ Chẳng lẽ có một người dám yêu cô gái ấy?”

Câu chuyện này cô đã đọc từ rất lâu rồi, cách đây hai mươi năm. Bây giờ cô
cũng không nhớ nổi cốt truyện nữa nhưng cô nhớ rất rõ hồi ấy , sau khi đọc
xong câu chuyện cô đã tức giận đến mức đã ném cả cuốn sách vào bếp . Thế
mà hôm nay có một người ngợi ca một cô gái như thế. Trong lòng đầy bức
bội, cô viết cho anh chàng dở hơi trong diễn đàn.

“Tôi cũng đã từng đọc câu chuyện này nhưng rất tiếc tôi không thể nghĩ như
bạn. Ít nhất chúng ta cần phải có những chuẩn mực về đạo đức”

Mấy hôm sau, cô đọc được trả lời của anh ta trong diễn đàn

“Bạn đọc nó năm bạn bao nhiêu tuổi? Hai mươi phải không? Và chắc bạn đã tức giận và khinh bỉ cô gái ấy. Bây giờ bạn hãy đọc lại chuyện ấy đi. Ở tuổi bốn mươi bạn đã đủ độ chín để đọc lại chuyện ấy rồi. Lúc ấy bạn phê phán tôi cũng không muộn mà (Bạn đừng đọc trên mạng dịch dở lắm. Bạn hãy tìm đọc bản dịch của nhà xuất bản văn học. Nếu bạn không tìm được hãy Pm cho tôi, tôi sẽ gửi nó cho bạn)

Làm sao có thể tìm được cuốn sách của nhà xuất bản văn học cách đây đã mấy chục năm, cô nhắn PM cho anh ta và mấy hôm sau cô nhận được nó trong email của mình. Cô bình tĩnh đọc lại chuyện này và đúng như anh ta nói, cảm nhận của cô về câu truyện đã khác hẳn. Sau đó vài hôm, cô nhận được Pm của anh ta

“Bạn đã đọc xong chưa? Bây giờ xin bạn đọc lại bài thơ của tôi một lần nữa. Tôi sẽ rất vui nếu như trong bạn đã có điều gì đó thay đổi”

Cô đọc lại bài thơ của anh và dây cháy chậm của thùng thuốc súng trong cô bén lửa.

Và như ngôi sao băng vụt tắt giữa nền trời
Còn để lại bao dư huy chói lọi
Còn hơn sống tầm thường và giả dối
Suốt cuộc đời không nhớ nổi điều chi

Cô lại ngã người trên ghế ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Câu thơ như một nhát dao khứa vào lòng cô dóm máu. Cuộc đời cô nhòa nhạt. Không vui, không buồn. Nó bình lặng và tẻ nhạt. Giữa căn nhà trống vắng, giữa nỗi cô đơn đến nao lòng, cô bỗng muốn gào to “Cuộc đời ta có gì để nhớ đây?” Cô úp mặt vào lòng bàn tay. Đoạn dây cháy chậm cháy hết, thùng thuốc súng trong cô bùng nổ. Cô Pm cho anh ta.

“Cám ơn anh đã đưa em tới một khúc ngoặt của cuộc đời. Mà anh này, đọc anh em thấy hoang mang quá, lúc thì thấy anh như một người từng trải, một ông già đang ngồi tổng kết cuộc đời mình. Lúc lại thấy anh như một cậu bé tuổi teen vui tính và cuồng nhiệt. Anh bao nhiêu tuổi vậy? Nếu có thể cho em biết để em xưng hô cho phải phép”

Không có câu trả lời cho câu hỏi của cô. Thay vào đây là một bài thơ ngắn

Xin đừng hỏi tuổi gái tơ
Xin đừng hỏi tuổi nhà thơ làm gì
Hãy yêu đi.
Hãy bay đi
Cùng vần thơ với thâm thì yêu thương
Cho dù mái tóc pha sương
Chữ tình đến chết vẫn còn vương tơ
Đời tôi mãi mãi đại khờ
Con nai ngơ ngác bên bờ ái ân
Một trăm năm

Một nghìn năm
Vẫn luôn lúng túng khi cầm bàn tay
Thơ không có tuổi người ơi

Cô mỉm cười khi đọc bài thơ. Một cái gì đó lạ lẫm đang từ từ len vào cuộc sống của cô. Cô không biết gọi nó là gì nhưng chắc chắn một điều từ khi có nó cuộc sống của cô bớt cô đơn và trống trải.

Rất muộn chồng Tâm mới về nhà. Cô tắt máy tính đứng lên đón chồng với tất cả sự dịu dàng của một cô gái Hà thành cổ điển

-Anh đã ăn gì chưa? Em đi dọn cơm cho anh ăn nhé.

Chồng cô ngồi xuống ghế mệt mỏi lắc đầu

-Anh ăn rồi. Em pha cho anh xin ấm trà.

Tâm dùng nước sôi tráng ấm chén, cho trà vào ấm rót nước sôi vào lắc đều rồi đổ nước tráng chè đi. Xong xuôi, cô cẩn thận đổ vào ấm lưng ấm nước đợi một lúc cho nước ngấm mới rót ra chén và đẩy bộ ấm chén ra trước mặt chồng. Anh cầm chén nước lên, không chịu nổi, anh ngáp một cái đến sái quai hàm làm chén nước chao nghiêng đổ cả ra áo. Tâm nhìn chồng ái ngại. Cô ngồi xuống bên cạnh lấy tay xoa xoa vào chỗ áo bị ướt hỏi giọng lo lắng.

-Có nóng không anh? Anh có bị bỏng không? Để em đi lấy áo cho anh thay nhé?

Chồng Tâm nắm lấy tay cô. Gương mặt anh dần ra, những mệt mỏi tan biến. Ngần ngừ một thoáng cô rụt rè hỏi chồng

-Anh không thể bớt công việc đi một chút được sao?

Anh nhìn cô cười và lắc đầu

-Không được em ạ. Trong kinh doanh chỉ có hai con đường một là không làm gì cả hai là phải chiến đấu hết mình và hy sinh hết mình. Thôi anh đi ngủ trước đây. Anh mệt lắm rồi.

Anh lên giường đi ngủ. Chỉ một thoáng sau, cô đã nghe thấy tiếng thở đều đặn của chồng. Anh đã ngủ say. Lại chỉ còn lại một mình Tâm. Căn nhà lại rộng ra đến mênh mông. Tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ lại từng giọt , từng giọt vào quá khứ. Cô bỗng thấy những người đàn ông thật là tham lam và ích kỉ. “Phải chiến đấu hết mình, phải hi sinh hết mình” và em chính là vật để anh hi sinh đầu tiên đây anh có biết không? Cô ngồi lặng bên mép giường nhìn chồng đang ngủ say mà trong lòng cuộn xoáy lên những tình cảm trái ngược. Cô biết ơn chồng. Anh đã chiến đấu hết mình để cho cô một cuộc sống no đủ và dư dả . Cô biết, kiếm được đồng tiền một cách sạch sẽ thật không dễ. Ra ngoài đường, cô thấy bao nhiêu người lặn lưng ra làm việc cật lực mà cuộc sống của họ không bằng một phần nhỏ của cô. Nhưng mặt khác ,cô lại rất giận chồng. Đàn ông chỉ ở bốn phương có phương nào hướng về vợ?Sao anh không bao giờ biết dừng lại. ? Sao anh chỉ biết hướng về phía trước mà không một lần ngoái lại xem đã để lại gì phía sau mình?

Hoang mang trước những suy nghĩ của mình, cô cần một ai đó để chia sẻ như người thợ cắt tóc trong một chuyện cổ tích đã phải đào một cái lỗ trên mặt đất để nói vào đấy điều mà anh ta muốn nói” Nhà vua có đôi tai lừa”. Cô chợt nghĩ đến Duy. Ước gì giờ này anh ta vẫn còn trên mạng. Cô mở máy vào diễn đàn. Tên anh chàng Duy vẫn ở ngay đầu trang. Cô mở Pm nhưng ngần ngừ chẳng biết viết gì. Có vô duyên quá không khi mà nói với một người không quen biết những tâm sự của mình? Cô tự hỏi nhưng rồi mong muốn được chia sẻ đã thắng

“Giờ này mà anh vẫn trong diễn đàn à? Anh đã đọc câu chuyện cổ tích nhà vua có đôi tai lừa chưa?”

Cô viết và lập tức anh ta trả lời

“Em đang có tâm sự đúng không? Em đang cần một cái hố đất vậy em hãy nói đi. Anh xin làm cái hố đất ấy. Cái hố này không chỉ biết lắng nghe mà nó còn biết chia sẻ em ạ. Em nói đi đừng ngại. Chúng ta có ai biết ai đâu”

Cô đã kể với anh về mình, về những suy nghĩ, những mong muốn, những thất vọng. Cô viết như chưa bao giờ được viết. Từng chữ một như con nước trong hồ chứa bị vỡ đập cứ thế tuôn trào, gào thét. Hồ nước vui dần, dòng nước đã hiền hòa trở lại, cô bỗng thấy lúng túng. Cô viết

“... Ôi! Em viết lằng nhằng gì thế này? Anh đừng trách nhé. Em xin lỗi vì đã làm mất thời giờ của anh”

Thư gửi đi. Cô ngồi chờ đợi trả lời. Anh ta im lặng rất lâu đến nỗi cô tưởng anh ta không trả lời mình. Cô định tắt máy đi ngủ thì dòng chữ “Bạn có thư riêng” hiện ra. Hấp tấp cô vội vàng mở thư

“Anh xin lỗi—Anh ta viết—Anh chẳng biết chia sẻ với em thế nào. Anh không muốn nói với em những câu an ủi mà thông thường người ta vẫn nói như “Em hãy cố gắng chịu đựng. Hãy thông cảm cho chồng mình. Hãy vì đứa con v...v...” cách đó không phải là bản tính của anh. Nhưng nói thật với em những suy nghĩ của mình thì anh không dám. Anh đành chỉ là một hố đất thông thường để cho em vùi đi những bức xúc của cuộc đời. Tha lỗi cho anh nhé”

Đọc xong cô cảm thấy tức giận. Cô trả lời anh.

Em thấy thật thất vọng về anh. Nếu vậy thì em còn cần anh để làm gì? Ngày mai em sẽ đào sau nhà em một cái hố đất để nói vào đấy vậy

Chào anh

Gửi thư đi, cô tắt máy đi ngủ

Ba hôm sau cô mới quay trở lại diễn đàn. Mở hộp thư, Cô thấy ba bức thư của anh chàng trong ấy, mỗi hôm một bức. Cô mỉm cười. Cái tính đành hanh thừa còn con gái trong cô sống lại. Cô thích thú nghĩ đến cái dáng vẻ cuống quýt của anh chàng khi đọc lá thư đầy giận dữ của cô. Cô đã định không thèm đọc thư anh ta nhưng không hiểu sao có một cái gì đó không thể cưỡng lại buộc cô phải đọc những lá thư đó và cô lại chưng hửng. Anh ta không có

vẽ gì là cuống quýt như cô nghĩ. Anh ta chỉ xin lỗi nhưng cũng nói thẳng “
Làm sao anh có thể góp ý cho em được khi chưa biết gì về em? Chưa biết gì
về hoàn cảnh của em? Những điều em nói có thể chỉ là cảm nhận của em
thôi mà cảm nhận của con người (Nhất là những người có tình cảm mềm yếu
như em) nhiều khi chỉ là sự ngộ nhận Trời sinh ra hai cái tai em ạ”

Đọc những câu đó, mặt cô đỏ lên. Sao mình lại nghĩ anh ta cuống quýt được
nhi? Đúng là mình ngộ nhận. Mà anh chàng có vẻ là một người nghiêm
chỉnh có thể tin cậy được. Cô thầm nghĩ. Đóng hộp thư lại cô đi vào diễn
đàn. Anh chàng vừa có một truyện ngắn. Cô mê mải đọc. Càng đọc , cô càng
cảm thấy bức bối nhưng như có một ma lực câu chuyện cứ thế cuốn cô đi.
Đến cuối chuyện thì cô không thể chịu đựng được nữa. Cô viết vào trong
diễn đàn

“Bạn ác lắm! Sao bạn lại có thể để cho hai mẹ con đối diện với một mối
tình? Con tim tôi không chịu nổi”

Anh ta trả lời cô qua đường thư riêng

“Không phải là anh ác mà là anh can đảm nhìn thẳng vào cuộc đời để tìm ra
giữa những cái gai nhọn hoắt của bụi xương rồng có một bông hoa cực đẹp.
Còn em, em nhắm mắt lại để hình dung ra một đóa quỳnh hoa nở dưới ánh
trắng ngà trong một đêm mưa bão. Và theo anh đây chính là nguyên nhân
của những hụt hẫng, chán nản trong em. Đừng tự đánh lừa mình”

Cô lại ngả người nhìn lên trần nhà. Anh ta đã đoán trúng tâm bệnh trong cô nhưng lại không nói cách chữa. Ngần ngừ một thoáng, cô viết cho anh

“Anh này sao những trải nghiệm của anh lớn quá vậy? Em muốn hỏi anh một điều : Liệu có tìm thấy được ở trong diễn đàn một người yêu mình có thể chia sẻ được với mình những vui buồn . Luôn mong nhớ mình nhưng lại không bao giờ nói đến hôn nhân được không hả anh? Như thế liệu có tội lỗi không anh?”

Cô gửi thư đi. Một lúc lâu không thấy anh ta trả lời rồi tên anh ta biến mất khỏi diễn đàn. Cô cũng tắt máy lên giường đi ngủ. Nằm cạnh chồng, cô trằn trọc không sao ngủ được. Câu “ Can đảm nhìn thẳng vào cuộc đời để tìm thấy giữa bụi xương rồng tua tua những cái gai nhọn hoắt có một bông hoa cực đẹp” Đã làm cho cô khó ngủ. Cô nhẹ nhàng ngồi dậy im lặng ngắm nhìn chồng đang ngon giấc. Bỗng nhiên một cảm giác có lỗi ủa đến xâm chiếm tâm hồn cô. Cô cầm bàn tay chồng lên, áp vào mặt mình. Sao mình không nhìn thấy trong cái khô khan của anh là cả một tình yêu vô bờ. Anh đã dùng những giọt mồ hôi của mình để nói lên điều ấy. Anh! Hãy tha thứ cho em. Em sai rồi. Cô đi ra bàn viết và lần đầu tiên cô viết về chồng mình từ khi vào trong diễn đàn. Kết của bài thơ cô viết

***Và em, và anh cũng thế
đã thương hết lòng, hay chưa?!***

Viết xong bài thơ cô thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn. Cô lên giường , ôm chặt lấy anh, vùi mặt mình vào bộ ngực vạm vỡ của chồng và ngủ một giấc ngon lành

*

*   *

Hai hôm sau, anh chàng Duy ấy mới viết thư cho cô. Anh ta viết

“Anh xin lỗi bây giờ anh mới trả lời được em. Anh đã suy nghĩ kĩ điều em hỏi và anh thấy điều ấy có thể được. Hồi bé chúng ta thường đọc những câu chuyện cổ tích và chúng ta đã ước mơ thành công chúa và hoàng tử. Những giấc mơ đó đã nuôi dưỡng trong ta những điều tốt đẹp, đã cho ta những thứ ta thiếu thốn trong tâm hồn. Vậy tại sao khi lớn lên chúng ta lại không có quyền đọc những câu chuyện cổ tích của lứa tuổi chúng ta để bù đắp vào tâm hồn ta những thứ mà cuộc sống khắc nghiệt đã lấy đi mất? Nhưng em nói đúng. Dù sao cuộc đời cũng cần phải có những chuẩn mực đạo đức nên anh nghĩ điều ấy chỉ nên thực hiện với một điều kiện hai người không bao giờ được gặp nhau. Hãy coi tình yêu ấy như một câu chuyện cổ tích dành cho lứa tuổi bốn mươi để cho cuộc sống của chúng ta thăng hoa . Và có một điều anh muốn hỏi lại em: Liệu anh có thể trở thành một phần trong câu chuyện cổ tích của em không?”

Cô mơ màng nhìn lên trần nhà. Chồng cô từ ngoài sân bước vào nhà. Anh

ngạc nhiên nhìn cô

-Sao hôm nay trông em rạng rỡ thế?

Cô ôm lấy chồng nở một nụ cười bí hiểm.

-Em vừa đọc được một câu chuyện cổ tích trên mạng anh ạ.

Chồng cô cười

-Bốn mươi tuổi rồi còn thích đọc truyện trẻ con

-Không! -Cô nói—Đây là câu chuyện cổ tích viết cho lứa tuổi bốn mươi
mà anh

*

*   *

Ở đầu kia thành phố cũng có một người đang mơ màng ngắm vàng trắng
thượng huyền đang xê xế phía trời Tây trong tiếng căn nhà không dứt của
người vợ đang thiếu tiền

Hà nội 1-9 -2009

Nguồn: Tác giả / VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 8 tháng 9 năm 2009